

A magyar ifjuság társadalmi feladata.

A szocializmusnak azon elméleti fogalma mellett, amelyben a legdurvább materializmus békésen megfér a gyermekesen naív idealizmussal, mely könyvtárakat termelt anélkül, hogy a rája fordított munkával arányban álló eredményeket tudott volna elérni, van a szocializmusnak egy gyakorlati fogalma, amelyet szinte érthetetlenül nagyon kevesen vettek észre mindeztideig. Sok bajt, sok szenvedést és nyomorúságot elkerülhettünk volna, ha ez nem így lett volna, mert a szocializmus gyakorlati jelentőségének felismerése adja meg egész társadalmi és politikai életünk jövőjének kulcsát.

A gyakorlati szocializmus ugyanis azt jelenti, hogy az u. n. negyedik rend, a bérmunkásság osztálya tömör sorokban bevonul nemcsak a napi politika küzdőterére, hanem a világtörténelem szinpadára is. Ma ezzel a programmal, holnap talán mással, de mindig mint osztály, osztályérdekeinek tudatában is azzal a szándékkal, hogy döntő tényezője legyen a napi politikának. Bár a merev osztálypolitikánál szerencsétlenebb dolgot elképzelni is bajos, egy bizonyos határig, a mai körülmények között nem lehet tagadni a mérsékelt és okos, józan osztálypolitika jogosultságát, hiszen a bérmunkásság mai helyzete özönével vetette fel a törvényhozás rendezésére váró kérdéseket, ezeket pedig csak azoknak a bevonásával lehet rendezni, akik a legközvetlenebbül vannak érdekelve bennük, s akik a szükséges szaktudással rendelkeznek. Amíg az osztálypolitika csak igazságosabb jövedelemoszlásra és arra törekszik, hogy felemeltessék az a társadalmi osztály, mely mint birtoktalan az életszínvonal legalsó vonalán van, — addig nemcsak hogy nem veszedelmes, hanem üdvös egyénre és nemzetre egyaránt. Az ilyen osztálypolitika ugyanis ellensúlyozó jelleggel bír, a társadalmi osztályok, a termelés és fogyasztás egyensúlya pedig eminens érdeke minden államnak. Miután csak a vak tagadhatná, hogy hazánkban nincs meg ez a kívánt egyensúly, kétségtelen, hogy a gyakorlati szocializmusnak Magyarországon van joga, rendeltetése és hivatása.

A baj ott kezdődött, hogy a gyökerében jogos osztálypolitika jogtalan törekvések eszközüvé vált. Ebben természetesen nem a munkástömegek a hibásak, hanem önző és lelkiismeretlen vezetőik. De hibás a magyar intelligencia is, mely fázott a szociálpolitikának még a fogalmától is és engedte, hogy a negyedik társadalmi osztály vezetői úgyszólván kivétel nélkül azok közül kerüljenek ki, akik a hazátlanság vörös rongyait lobogtatva járták politikai haláltáncukat.

A magyar ifjuság társadalmi feladata az, hogy e mulasztást pótolja. A munkásmozgalomnak vezéreket kell adni. Adni? Nem, termelni, alkotni, nevelni, nehéz, de nagyszerű munkával. Ne mondjuk, hogy ezt nem lehet, mert a munkásság osztályelzárkózottsága csak kézi munkásokból kikerült vezéreket enged szóhoz. Ez az állítás a tények félreismerésén alapszik.

Igaz ugyan, hogy az első munkásszervezetek és egyesületek titkárai kizárólag a szakmabeliek köréből kerültek ki, de ép úgy igaz az is, hogy minden szervezet önmaga teremtetett magának egy szűkebb körű szellemi intelligenciát, amely a szürke tagok vezetésére volt hivatva. Amely pillanatban ugyanis a munkásszervezetek levetették gyermekcipőiket, a titkári teendőket elnyelték egy-egy ember egész napi munkaidejét, aki — ha korábban a gyalupadnál, vagy a tárnákban dolgozott, vagy a kohó előtt állt is — hivatalnokká lépett elő. Nem üzte tovább szakmáját, hanem kizárólag a szervezet ügyeivel foglalkozott, s ezért fizetést kapott. Igen helyesen jegyzi meg Webb „Munkásdemokrácia” c. hatalmas

kétkötetes munkájában, hogy a munkásegysületek történeti fejlődése nagyon éles és szembeszökő elhajlásokat mutat a végtelenségig erőszakolt merev demokráciától, hiszen az egyesületek is mind lerakták a maguk körében az elkülönített uralkodó osztály alapjait.*) Ők is teremtetek középosztályt maguknak, saját érdekükben, miután rájöttek arra, hogy a gyakorlatban, fáradt, rendszerint csak a munka után, este összejövő kézimunkásokból álló akár esetről-esetre választott, akár állandó bizottság és titkári kar képtelen ellenállni bármiféle javaslat esetén, — amelyet egy képzett szakember hozott — vagy akárcsak bírálni is azt. Eleinte megkísérelték ezt, de a rendszer csödéi mondott hamarosan. Úgy hogy a munkásmozgalom habár talán bizonyos fokig tényleg a szellemi munka lenézésének jegyében született, csakhamar tudára ébredt annak, hogy szellemi tevékenységre a társadalomban szükség van már csak azért is, hogy a kézi munkás jogaihoz juthasson. A munkásszervezetek tehát mind elismerték a szellemi munka létjogát, úgy hogy a harmadik és negyedik rend összeműködésének az a legtöbbet emlegetett akadály, mintha a szocializmus kézi munkássá akarna tenni miundenki, tényleg nem forog fenn, abban a mértékben legalább is nem, mint általában hinni szokás.

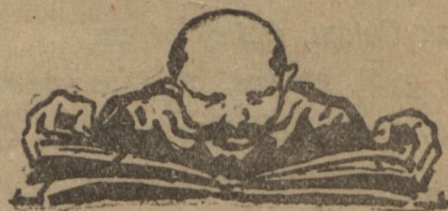
A munkásosztályt vezető szűkebbkörű értelmiség természetesen elsősorban azokból a kézimunkásokból alakult ki, akik tehetségük és szorgalmuk folytán magasabbra tudták küzdeni magukat, mint ahová származásuk állította. Később azonban ez a munkásintelligencia mindinkább szaporodott szintiszta polgári elemekkel: tanárokkal, tanítókkal, ügyvédekkel, orvosokkal, hírlapírókkal stb., akik ha nem is a látszólagos, de a tulajdonképeni hatalomból csakhamar ki is szorították a kézimunkás vezéreket.

A magyar ifjuságnak, mint a jövő magyar értelmiségének egyik legfőbb feladatát abban látom, hogy olyan vezéreket tudjon adni a munkásságnak, akik a kézimunkástól csak nagyobb tudásuk és ismeretkörük által különböznek, de a munkásság lelkét megértik, saját körükből való vezéreikkel karöltve tudnak dolgozni és haladni, akik a dolgozó néposztályhoz tartozás szolidaritását érezni és gyakorolni tudják. Így a munkásság nem lesz eszközüvé és szabad prédájává idegen imperializmusoknak, hanem a nemzeti állam pillére és alapköve.

Dr. Kelemen László.

*) Sidney és Beatrice Webb: Munkásdemokrácia I. kezdetleges demokrácia.

Ugyan kérem,

ne zavarjon! Nem látja, hogy az

Uj Életet

olvasom, a legjobb magyar hetilapot.